

fremhævede tillige, at man mente, at den bedste Maade at behandle den Sag paa var at faa en kombineret Kommission nedsat. Staten har jo ganske vist sine sagkyndige i Livsforfikringsanstalten af 1871, men det kunde dog maaske befrugtes, at de Mænd vilde se noget ensidigt paa Forholdene; saa at det var godt, om der ogsaa var Mænd i den, som repræsenterede anden Sagkundskab end den officielle.

Endskønt jeg ganske vist venter, at den ærede Ordfører vil bevare de Bemærkninger, som den ærede Finansminister gjorde imod Vædringsforslag under Nr. 1, har jeg dog særlig Anledning til at sige et Par Ord derom, idet nemlig jeg var det Medlem, der — hvad den ærede Finansminister hentydede til — ved Sagens første Behandling lige over for den ærede Ordfører gjorde gældende, for den ærede Finansminister til Ordet, at den, der vilde hævde sin Kontrakt ved Livsforfikringsanstalten, ikke skulde kunne gøre det saaledes, at han kom aldeles stadesløs bort derfra. Der maatte „hødes“ noget, for at bruge det Ord, som den ærede Minister gentog i Dag; han skulde ikke faa alt med sig til Hvid og Dre, hvad han mulig ved en fuldstændig ligelig Opgørelse til begge Sider kunde vente at faa med sig. Det Standpunkt fastholder jeg endnu, men naar jeg desuagtet har gaaet med det øvrige Udvalg til Vædringsforslag under Nr. 1, er det navnlig af den Grund, at Vædringsforslaget under Nr. 1 ingenlunde, som den ærede Finansminister gentagne Gange sagde i Dag, medfører, at vedkommende ikke skal bøde noget som helst. Det var en meget stor Overdrivelse. Han kommer til at bøde Sikkerhedstillæget, og han kommer til at bøde blandt andet det, som han i de forløbne Aar, i hvilke Kontrakten har bestaaet, har betalt usorholdsmæssig meget i løbende Præmie efter de almindelige Dødelighedsregler. Det har allerede den ærede Ordfører fremhævet, at i de første Aar af Forsikringen er Præmien i høj Grad til Fordel for Anstalten og til Støde for den forsikrede. Men i ethvert Tilfælde Sikkerhedstillæget kommer han til at bøde. Men jeg erkender for øvrigt, at de Betragtninger, der ere komne frem i Udvalget, have bragt mig til at se noget anderledes paa det Forhold, end jeg tidligere gjorde. Jeg staar ikke længere paa det

Standpunkt, som Finansministeren endnu staar paa. Han talte, som om dette var et almindeligt Kontraktforhold, og om, at det var urimeligt, at den ene Part skulde kunne sige op og sige sig løs paa gunstigere Biltkaar end den anden Part. Jeg vil dog sige dertil, at jeg kender sandelig mange løbende Kontrakter, Forpagtningskontrakter, Lejekontrakter osv., hvor Forholdet er det, at Kontrakten kan siges op fra den ene Side, men ikke fra den anden, og det kende jo de Herrer ogsaa, saa det er der ikke noget aparte i. Og her maa man huske paa, at det, der er Spørgsmaal om, er: hvorledes skal denne Anstalt, der jo arbejder under særlig gunstige Biltkaar, og som derfor skulde gøre den størst mulige Gavn — stille de Personer, der betro sig til den, betrodres Liv til den? Kulant simpeltken, og naar Anstalten kan gøre det uden Risiko og uden at sætte mere til, end hvad den meget godt kan taale, hvorfor skal Anstalten saa ikke give de Folk, der ønske at forsikre sig hos den, saadanne Biltkaar i Forsikringskontrakten, som kunne antages at indeholde en Spore for Folk til at gaa til denne Anstalt, og dertil hører, at man siger til den, der tegner Forsikring: vi slutte nu Kontrakten saaledes, at den kan opsiges ensidigt fra Din Side; i Opliggelsestilfælde skal Du ganske vist bøde noget, f. Eks. Sikkerhedstillæget, men naturligvis skal Du ikke bøde, fordi Du har maattet forpligte Dig til at give et særligt Tillæg til Præmien paa Grund af daarligt Helbred, og heller ikke skal Du komme til at bøde noget, for at Anstalten i en uoverskuelig lang Fremtid kan have visse Driftstilskud eller sin Drift dækket. Det forekommer mig ganske naturligt, og naar Kontrakten skal gøres op, er der virkelig ikke mindste Grund til, at den Kontrahent, der nu træder ud, skal bøde langt ud i Fremtiden til Anstalten. Ganste vist havde den ærede Finansminister en anden Beregning end den ærede Ordfører, naar man ser paa Fortiden, altsaa paa de Aar, hvori den paagældende har været forsikret. Medens den ærede Ordfører har hjort et Negestykke op, hvorefter Anstalten i alt Fald paa noget større Forsikringer ligefrem vil tjene, naar det blot bliver fastholdt, at der skal være betalt 3 Aars Præmie, saa kom derimod den ærede Fi-